

Generálny advokát Richard de la Tour dospel k záveru, že indexácia rodinných prídavkov a daňových výhod, ktoré Rakúsko poskytuje pracovníkom, ktorých deti majú trvalé bydlisko v inom členskom štáte, je v rozpore s právom Únie

Pracovníci, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iných členských štátov, musia mať v Rakúsku nárok na tie isté prídavky a daňové výhody ako rakúski pracovníci bez ohľadu na miesto bydliska ich detí, keďže prispievajú na financovanie rakúskeho sociálneho a daňového systému rovnakým spôsobom ako rakúski pracovníci

Od 1. januára 2019 Rakúsko v prípade pracovníkov, ktorých deti majú trvalé bydlisko v inom členskom štáte¹, prispôsobuje paušálnu sumu rodinných prídavkov a sumu rôznych daňových výhod² smerom nahor alebo smerom nadol³ v závislosti od všeobecnej cenovej úrovne v dotknutom členskom štáte.⁴

Keďže Komisia⁵ sa domnievala, že toto prispôsobovanie a rozdielne zaobchádzanie, ktoré z neho vyplýva, predovšetkým v prípade migrujúcich pracovníkov v porovnaní s vlastnými štátnymi príslušníkmi sú v rozpore s právom Únie, podala na Súdnom dvore žalobu o nesplnenie povinnosti proti Rakúsku.⁶

Generálny advokát Jean Richard de La Tour vo svojich návrhoch z dnešného dňa navrhuje, aby Súdny dvor vyhovel žalobe Komisie a určil, že prispôsobovanie rodinného prídavku, daňového bonusu na vyživované dieťa, rodinného bonusu „plus“, daňového bonusu pre domácnosť s jediným príjmom, daňového bonusu pre rodiča samoživiteľa a daňového bonusu z dôvodu výživného pre migrujúcich pracovníkov, ktorých deti majú trvalé bydlisko v inom členskom štáte, je v rozpore s právom Únie.

Právo Únie⁷ totiž výslovne stanovuje, že rodinné dávky, ako sú rakúske rodinné prídavky a daňový bonus na vyživované dieťa, nepodliehajú zníženiu alebo zmenám na základe skutočnosti, že rodinní príslušníci týchto pracovníkov majú bydlisko v inom členskom štáte. Určenie výšky týchto dávok v závislosti od bydliska rodinných príslušníkov je zásahom do práva na voľný pohyb priznaného občanom Únie.

Podľa generálneho advokáta teda nie je prípustné, aby členský štát zaviedol vo svojej právnej úprave výnimku zo zásady striktnej rovnocennosti výšky rodinných dávok a konštatoval, že táto

¹ Alebo v inom štáte, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore (EHP), alebo vo Švajčiarsku.

² Ide o daňový bonus na vyživované dieťa, ako aj o rodinný bonus „plus“, daňový bonus pre domácnosť s jediným príjmom, daňový bonus pre rodiča samoživiteľa a daňový bonus z dôvodu výživného.

³ Podľa údajov, ktoré poskytla Komisia, prispôsobovací koeficient predstavuje pre Českú republiku 0,619, pre Nemecko 0,974, pre Taliansko 0,948, pre Maďarsko 0,562, pre Slovinsko 0,79 a pre Slovensko 0,641. Len v prípade Švajčiarska a Lichtenštajnska z prispôsobenia vyplýva vyššia alebo rovnaká paušálna suma ako v Rakúsku.

⁴ Táto poznámka pod čiarou sa netýka slovenského znenia tohto tlačového komuniké.

⁵ Ktorú podporujú Česká republika, Chorvátsko, Poľsko, Rumunsko, Slovinsko, Slovensko a Dozorný úrad EZVO. (body 29 a 31)

⁶ Ktorú podporujú Dánsko a Nórsko.

⁷ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. ES L 166, 2004, s. 1; Mim. vyd. 05/005, s. 72).

požiadavka môže byť splnená len v závislosti od stanovenej hodnoty v súlade s cieľom sledovaným vnútroštátnym zákonodarcom, ktorý spočíva v kompenzácii rodinných výdavkov.

V tejto súvislosti pripomína, že **system koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia vytvorený na úrovni Únie spočíva na všeobecnej myšlienke, že ak migrujúci pracovník platí príspevky na sociálne zabezpečenie a dane v členskom štáte, musí mať nárok na rovnaké dávky ako štátni príslušníci tohto štátu.**

Navyše konštatuje, že predmetné sumy sú jednotné na celom území Rakúska bez zohľadnenia odchýlok spojených s cenovou úrovňou v Rakúsku⁸ a že sa nezohľadňujú skutočné výdavky spojené s konkrétnymi potrebami dieťaťa.

Okrem toho generálny advokát konštatuje, **pokiaľ ide o všetky predmetné výhody a prídavky, že rozlišovanie, ktoré sa uplatňuje v rakúskej právnej úprave, podľa miesta bydliska detí sa týka viac migrujúcich pracovníkov a predstavuje nepriamu diskrimináciu z dôvodu štátnej príslušnosti, ktorá môže byť prípustná iba pod podmienkou, že je objektívne odôvodnená.**

Rakúsko pritom neuviedlo nijaký dôvod, ktorý by mohol odôvodniť túto nepriamu diskrimináciu, takže táto diskriminácia je nezlučiteľná s právom Únie.⁹

Generálny advokát poukazuje najmä na to, že podľa správy Rechnungshof (Dvor audítorov, Rakúsko) dôvodom, ktorý by mohol ohroziť finančnú rovnováhu systému sociálneho zabezpečenia, nie je vyplácanie dávok pracovníkom, ktorých deti majú bydlisko mimo Rakúska, ktoré predstavuje **približne 6 % výdavkov** na rodinné dávky, ale neexistencia primeranej kontroly, pokiaľ ide o poskytovanie týchto dávok.

UPOZORNENIE: Súdny dvor nie je viazaný návrhmi generálneho advokáta. Úlohou generálnych advokátov je nezávisle navrhnúť Súdному dvoru právne riešenie vecí, ktorá im bola pridelená. Sudcovia Súdneho dvora od tohto momentu začínajú v tejto veci poradu. Rozsudok bude vyhlásený neskôr.

UPOZORNENIE: Žalobu o nesplnenie povinnosti smerujúcu proti členskému štátu, ktorý si nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce z práva Únie, môže podať Komisia alebo iný členský štát. Ak Súdny dvor určí, že došlo k nesplneniu povinnosti, dotknutý členský štát je povinný bezodkladne vykonať rozsudok. Ak sa Komisia domnieva, že členský štát nevykoná rozsudok, môže podať novú žalobu s návrhom na uloženie peňažných sankcií. Avšak v prípade neoznámenia opatrení na prebratie smernice Komisii môže Súdny dvor na návrh tejto inštitúcie uložiť sankcie v štádiu prvého rozsudku.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) návrhov sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň ich prednesu.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z prednesenia návrhov je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

⁸ Podľa údajov, ktoré poskytla Komisia.

⁹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 492/2011 z 5. apríla 2011 o slobode pohybu pracovníkov v rámci Únie (Ú. v. EÚ L 141, 2011, s. 1).